

ГАРВАНЪ ГРАЧИ НА КОМИНЪ ДЪЛБУШКО ЛАПА МЛИНЪ...

РИБАТА ХВАЩА РИБАРЯ

Тракъ-тракъ-тракъ-тракъ!

Га-га-га-га!

Господа, продължава тонъ филмътъ „Гарванъ грачи“. Въ миналия филмъ оставихме Гарванча да плаче и да нарежда заедно съ опечаления Мулешко: „О, тежко, тежко, тежко! Загина даровитиятъ пъвецъ! И никога не ще ни радва вече божествениятъ му гласецъ!“ Но въ този мигъ до тѣхъ — цопъ — отъ небето падна кракъ, после втори, трети, четвърти, после трупъ, после глава.

— Какво ли е това?

— Магарешка глава!

— Той е, той е, той!

— Ахъ, Боже мой, Магарини!

— Ала на части пада отъ небето!

— Това не вреди! Ний ще го сглобиме! Ахъ, муленцето мило!

И бай Мулешко се затири, донесе кинематографическо лепило, което всичко залепява и като живата вода и камънитѣ дори съживява.

— На работа сега! Сглобявай, Гарване! — извика бай Мулешко. — Азъ съсъ липилото ще мажа, а ти слепявай о трупа крака, вратъ, глава!

— Така-а! Така-а! Крака, вратъ, глава! — Гарванчо повтаря и всѣка частъ на мѣстото поставя.

Опашката остана. Но де я нея!

— Де я? — се лута майсторътъ и дири. Тукъ опашка, тамъ опашка — нѣма. Тогава Гарванчо вжже взѣма, разчепква го на края и добавя:

— Кой казва, че не зная и мулешки опашки азъ да правя!